

SELAHATTİN DEMİRTAŞ - YİĞİT BENER

ARAFTA DÜET

Arafta Düet / Selahattin Demirtaş – Yiğit Bener

© Dipnot Yayınları, 2024

© Selahattin Demirtaş, 2024

© Yiğit Bener, 2024

Dipnot Yayınları 418

ISBN: 978-625-6742-11-6

1. Baskı, Haziran 2024/Ankara

KAPAK TASARIMI: Kardelen Akçam

BASKI ÖNCESİ HAZIRLIK: Dipnot Bas. Yay. Paz. San. Ltd. Şti.

BASKI ve CİLT: İnkılâp Kitabevi Yay. San ve Tic. AŞ. (SERTİFİKA NO: 44066)

Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8 34196 Yenibosna – İstanbul

Tel : (0212) 496 11 11 (Pbx)

DİPNOT YAYINLARI (SERTİFİKA NO: 48147)

Selanik Cad. No. 82/24 Kızılay / Ankara

Tel: (0 312) 419 29 32 / Faks: (0 312) 419 25 32

e-posta: bilgi@dipnotkitap.com

www.dipnotkitap.com

**SELAHATTİN
DEMİRTAŞ**

**YİĞİT
BENER**

Arafta Düet

Ayvaz

Gittim. Herkesin yapmayı içten içe isteyip de cesaret edemediği o şeyi yaptım. Altmış bir yıllık hayatımdan geriye kalan ne varsa bıraktım ve gittim.

Bu gibi durumlarda akla gelen ilk yer, sakin bir sahil kasabasıdır. Ben öyle yapmadım, Anamur-Silifke yolu üzerinde, en yakın yerleşim yerine kilometrelerce uzakta, denize sıfır bir kayalığın üstüne kondurduğum bungalova yerleştim. Rahmetli pederden kalma bir araziydi bu, her bakımdan iyi denk düştü. Bungalovun denizi gören cephesini komple cam yapturdum, arka cephedeki pencereleri ise kapatturdum; içeriye bir yatak, camın kenarına bir koltuk, bir de minder koydurdum. Telefon yok, internet yok, radyo ve televizyon yok. Bundan böyle, küçük mutfağıyla, duş ve tuvaletiyle hepi topu yirmi bir metrekairelik bu evde yaşayacağım.

Burayı aynı zamanda hayatımın son mekânı olarak planlamıştım.

Gel gör ki, kendimi bildim bileli geçirdiğim tek huzurlu günün ve gecenin ertesinde, hem de sabahın köründe dehşet bir gümbürtüyle yatağımdan fırladım. Bungalov kayalıklardan denize yuvarlanıyor sandım ilkin. Fakat en küçük bir sarsıntı yoktu, yuvarlanan bungalov değildi en azından. Kaya-

lıgın kendisi denize doğru göçüyor olmalıydı. Nitekim, uçurumdan aşağı yuvarlanan, denize dökülürken de ürkütücü bir sesle camı bile titreten kaya parçalarının gürültüsünden anladığım buydu. Sabahın ilk ışıklarıyla oyunbazlanan derişik lavcivert denize bakarken önce “Buraya kadarmış!” diye düşündüm; ama hiç değilse tek bir günü huzur içinde geçirebilmiş olmanın rahatlığını da hissettim. Giderayak gözüm arkada kalmayacaktı.

Yataktan dahi kalkmadan, sakince ölümü bekledim. Kısa bir süre sonra sesler kesildi. “Belki de depremdir,” diye düşündüm, gel gör ki bungalow yerinden bile kıpırdamamıştı. Üstüme bir şey giymeden, baksırımla dışarı fırladım. Gün henüz tam ağarmamıştı, ama o karanlıkta bile kırk elli metre kadar ileride, asfaltın aşağısında bir toz bulutu dikkatimi çekti. Hafif meltemle dağılan tozların arasında kaya olmadığı çok net anlaşılan bir silueti zar zor seçebildim. Ürkmüşüm; tam gerisingeriye yürüyüp bungalova girmek üzereyken aslında bunun bir trafik kazası olabileceği ve o keskin virajı alamayıp yoldan savrulan bir aracın oraya böyle yuvarlanabileceği ihtimali geldi aklıma. Hiç tereddüt etmeden, çıplak ayakla toz bulutuna doğru yel yepelek koştum.

Vardığımda ayak tabanlarım sivri kaya parçalarıyla keşilmişti; ama yanılmamıştım: Ters dönmüş bir arabanın hurdası, kaplumbağa misali önümde yatıyordu... Ki araba da zaten tosbağa denilen açık renk bir Vosvos'tu. Tekerleklerden biri yerinde yoktu, bir diğeri yamulup yana sarkmıştı, arka iki tekerlek ise hâlâ boşlukta dönüyordu. Araç bu haliyle gerçekten de doğrulmaya çalışırken ayaklarını çırpan bir tosbağayı andırıyordu. Arabaları az çok bilirim, sağlamdır bu modeller, yani kaplumbağa kabuğu kadar olmasa bile içindeki canları böyle bir kazadan koruyabilir.

Yavru kaplumbağaları karınca yuvalarının girişine bırakırlar, karıncaların bu kaplumbağaları yiyip kabuğun içini tamamen kemirmelerini beklerler; günler sonra da gelip boş kabuğu alırlar, iyice temizler ve süs eşyası olarak satarlar. O sırada aklıma gelen ilk şeyin bu olması tuhaftı. Belki de tosbağanın içindeki canları bir an önce kurtarmak için harekete geçmeyi düşündüğüm o telaş anında geldi bu aklıma, bilemiyorum. Tam eğilip arabanın içine bakmak üzereyken aniden arkamdan bir kadın sesi duyunca irkildim. Eğer o korkuyla altıma sıçmadıysam, bunun tek nedeni iki gündür ağzıma tek lokma girmemiş olmasıydı.

“Kulübede soğuk bira var mı?” diye soruyordu o sesin sahibi.

Yeni nesli anlayamayanlardanım... Anlamak da istemiyorum! Değer yargıları, dünyaya bakışları, hal ve hareketleri, konuşma tarzları bizimkinden çok farklı. Konuştukları Türkçe bile değişik. Dinledikleri müzikler, yedikleri, içtikleri, eğlence anlayışları... Bambaşka. Ortak hiçbir yanımız yok neredeyse. İçkiyi ilk kez yirmi bir yaşında, Kara Harp Okulu'ndan ikincilikle mezun olduğum günün akşamı arkadaşlarla gizlice gittiğimiz bir meyhanede içmiştim. Sonrasında uzun yıllar alkolle aram pek iyi olmadı, ta ki yüzbaşı rütbesiyle Güneydoğu'da görev yaptığım yıllara gelinceye dek. O zamana kadar en fazla üç, hadi bilemedin beş defa içmişimdir. Oysa terörle mücadelede geçirdiğim altı yılda neredeyse alkolik rütbesine ulaşmışım; aynı zamanda binbaşı rütbesine... Ve de üstün hizmet madalyasına... Ek olarak hayatımın geri kalanını zehreden travmalara... Bir de...

Kadın daha yirmi beşinde bile değil bana kalırsa. Arabadan son anda atlamayı başarmış sanırım. Birkaç sıyrık, çizik ve dizkapağında hafif bir kanama, başka da bir şeyi yok. Siyah mini şortu ve aynı renkteki tişörtü toza bulanmış. Kısa